

Sier

TrAP

hva

de

vil,

fordi

landet

mitt

er fritt

1 Namra
2 Faddumamah
3 Faten
4 Fatimah
5 Fela

Denne avisen er utgitt av TrAP, en kunst- og kulturprodusent. «10 undersøkelser» skal ta for seg begreper i et kulturelt mangfoldig samfunn, og kommer ut en gang i året.

6

Hkeem

7

Ilavenil

8

Samra

9

Sarah

10

Samir

Gjennom folks levde erfaringer, utforsker vi i denne utgaven hvorfor man føler mer tilhørighet til noen steder enn andre, ikke minst hva dette betyr.

Lokal tilhørighet

Fordi noen folk er så flinke til å minne meg på at jeg egentlig ikke kommer fra Norge, har jeg blitt veldig opptatt av «tilhørighet», men mer det å høre til landet man vokser opp i, bor i, kanskje til og med er født i, enn for eksempel lokal tilhørighet, hvor jeg egentlig kommer fra. Nemlig Sola, nærmere bestemt Grannes, som ligger akkurat på grensa til å ikke grense til Stavanger, i hvert fall foreldrene mine sitt hus. Fra der kan man gå ned til de tre sverd, der hvor slaget i Hafrsfjord i 872 fant sted, der hvor Harald Hårfagre samlet Norge til ett rike.

Selv om jeg er stolt av å komme fra Sola og kjenner en tilknytning til kommunen, har det aldri vært så sterke følelser som jeg kan oppleve at unge i Oslo kan ha til de ulike delene av Oslo de er fra.

Jeg flytta til Oslo for 10 år siden og i løpet av de årene har også jeg fått en sterkere følelse av å høre til visse steder. Som for eksempel Grønland og Tøyen, steder hvor jeg fremdeles vanker mye.

Jeg husker første gang jeg gikk igjennom bydelen man på 90-tallet pleide å kalle for Lille-Pakistan. Det lukta annerledes, eksos blanda med krydder,

lukter jeg ikke legger merke til nå lenger. Kanskje var det en romantisering fra min side, kanskje var det akkurat sånn det lukta der og da. Jeg husker også de glitrende shalwar kamizene jeg så i vinduene og det føles som om øynene mine må ha glitra da også. Jeg husker også gullbutikker og reklameskilt hvor det stod noe ala «Ekte gull», gjerne med en eller annen sjarmende skrivefeil.

Det var forelskelse ved første blick, eller lukt. Og tilfeldigvis ble det sånn at det var på Grønland jeg endte opp med å bo i flere år, før jeg kjøpte en egen leilighet. Grønlandsleiret 1, i kollektivet hvor alle utenom meg var vegnere. Med Oslos kuleste bakgård hvor bandet Razika filmet en av musikkvideoene sine. Jeg ble til et menneske i løpet av de årene på Grønland.

Det var her jeg bodde lengst, det var her jeg knytta bra og viktige kontakter som også på mange måter var identitetsskappende. Det var her jeg for eksempel fant ut at jeg kunne være muslim, på min måte, uten at noen skulle ha noe som helst med det å gjøre. Men, jeg måtte også forsvare Grønland, mot alle dem som trodde at det skjedde

masse fæle ting der og fra dem som mente at på Grønland var det bare kriminalitet. Dette var gjerne folk som aldri hadde besøkt Grønland engang. Kanskje bidro også dette til en enda sterkere følelse av å høre til Grønland.

Jeg har lenge lurt på hva det er med Oslo som gjør at så mange unge mennesker har en så sterk tilknytning til bydelen de kommer fra. Hvorfor man er typ «Stovner representant». Jeg har også tenkt mye på hva boligpolitikken på Østlandet har ført til, og om den segregeringen man snakker om egentlig er så ille.

Da jeg vokste opp var jeg og søsknene mine noen av de ytterst få i gata eller på skolen som var brune. Jeg har ofte tenkt på hvordan det ville være å vokse opp i en by og en bydel hvor det var flere som lignet på meg. Hvor det å få kommentarer som «du lukter karri» eller spørsmål som «kommer du også til å bli gifta bort» ikke var hverdagskost. Jeg har også tenkt mye på hvor kult det hadde vært å gå rundt å si «sjøfe» og «jette» og vært en av dem som var med å utvikle en sosiolekt som senere skulle bli nedgradert og kalt for «kebab-norsk». Jeg har tenkt at istedenfor

å snakke om alle problemene den såkalte segregeringen har ført til må man heller se på det positive det har brakt med seg, akseptere at mangfoldige bydeler eksisterer, og heller fokusere på hvor vi går videre herfra, og hvordan vi kan løfte disse bydelene og samtidig beholde sjarmen fremfor å erstatte den lokale kaffesjappa med enda en Starbucks.

Man snakker også mye om ungdommene i Groruddalen, men hvor mye snakker vi egentlig med dem? Hvor ofte får de fortelle sin historie selv?

Heldigvis er dette i ferd med å endre seg, for på Oslos østkant er det også utrolig mange talenter. De blir hørt gjennom musikken sin, de blir hørt fordi de skriver bøker som «Tante Ulrikkes vei», de blir lagt merke til og NRK lager serier som «17». Samfunnet og Kultur-Norge har fremdeles en lang vei å gå, men jeg ser at noe er i ferd med å endre seg og det gir håp.

I denne utgaven av «10 undersøkelser» var det akkurat det jeg ønsket å fremheve, unge talentfulle folk fra ulike bydeler i Oslo, deres egne stemmer om det å høre til, på sin måte. Istedenfor å snakke om,

er det på tide at vi begynner å lytte.

Redaktør, Namra Saleem
Bildet er tatt av Samir Madad
som har tatt alle bildene i avisa.

1

Namra Saleem er samfunnsdebattant, tidligere journalist og låtskriver i FLTY BRGR GRL. Hun er også gjesteredaktør for 10 undersøkelser og informasjonsrådgiver i TrAP.

Namra

West- side Till I die

Et samtaleemne jeg ofte unngår er praten om hvor i byen folk bor. Kommer dette likevel opp har jeg funnet noen veier rundt det opp gjennom årene. En retning kan for eksempel være at jeg bare forteller navnet på bydelen alene, som er Frogner. Eller så kan jeg finne på å si hvor jeg går av bussen når jeg skal hjem, som er Frognerkilen eller Skøyen. I mitt hode virker disse svarene mer nøytrale enn selve gateadressen min. Det er ikke sånn at jeg lyver, men jeg oppgir heller ikke eksakt hvor jeg bor. Jeg har funnet en mellomvei som gir meg litt ro i sjelen. Den dag i dag grubler jeg fortsatt over hvorfor jeg gjør slik jeg gjør, for disse veiene har også ført til en rekke misforståelser. Foreløpig har jeg ikke et konkret svar på det, men kanskje jeg kommer nærmere noe som kan ligne et svar i løpet av denne teksten.

2

Faduma er en up & coming DJ, som blant annet har vært artist DJ for Samsaya. Hun er oppvokst på Frogner og har et interessant perspektiv på hvordan Oslo er en by der man kan oppleve ulike former for tilhørighet.

Overskriftene i denne teksten er titler til låter som betyr mye for Faduma. Du kan høre på spillelisten hennes ved å skanne denne koden med mobilen din: Gå til søkefeltet i Spotify, trykk lett på kamera ikonet på høyre side (rett ved søkefeltet) og hold kamera foran koden.

Distand Land

Da jeg gikk på barneskolen så jeg ikke noe særlig til hvordan Oslo var delt. Det eneste jeg bekymret meg over var veien til og fra skolen. Alt utenfor nabolaget vårt var ukjent for meg. Det var ikke slik at vi bare holdt oss til der vi bodde til alle tider, vi tok også turen til slektninger i andre deler av byen. Men som kid har man som regel lite oversikt over alle steder foreldrene dine drasser deg med på. Det jeg derimot la merke til på disse turene, var hvor annerledes det var på disse stedene. Da vi for eksempel besøkte kusiner og fettere la jeg merke til at nabobarna de lekte med lignet på dem. Slik var det ikke der vi bodde. Der var de eneste som lignet på oss, oss selv. Det å være de eneste som lignet på oss selv var ikke alltid negativt, men i noen tilfeller fulgte det med en del misforståelser fra naboene.

Knuck If You Buck

En av disse misforståelsene førte til at barnevernet kom på døren en dag. Mine søsken og jeg var ute og lekte med nabobarna. Da det var tid for å gå inn, ignorerte vi vår pappa som hadde ropt oss inn utallige ganger. Etter flere forsøk bestemte han seg for å komme ut og hente oss. For oss var det uaktuelt å gå inn, vi ville hale leketiden ut så lenge som mulig. Så vi gjorde det vanskeligere for ham å få tak i oss. Det neste som skjedde her er vel at vi pushet grensene til pappa, han hadde fått nok. I løpet av bare noen få sekunder forlot den tynne slippersen foten hans og fløy i retning mot oss. Vi skjønte alvorret, og ble tilslutt med inn. Vi var ikke de eneste som hadde fått med oss slippersen, en av naboene hadde også gjort det. Dette førte til at vi i første omgang fikk politiet på døren, og noen dager senere hadde vi besøk av barnevernet. De konkluderte med at de ikke så noen grunn til å holde tilsyn, eller gå til verks på andre måter. Når jeg forteller denne hendelsen til andre med minoritetsbakgrunn forteller mange at de kjenner seg igjen og vi spørker ofte med at man ikke skal teste foreldre uansett hva. Utlendingforeldre er de samme uansett hvilken kant man bor på. Det får meg til å lure på om barnevernet ikke hadde kommet dersom vi hadde bodd et annet sted.

To Each His Own

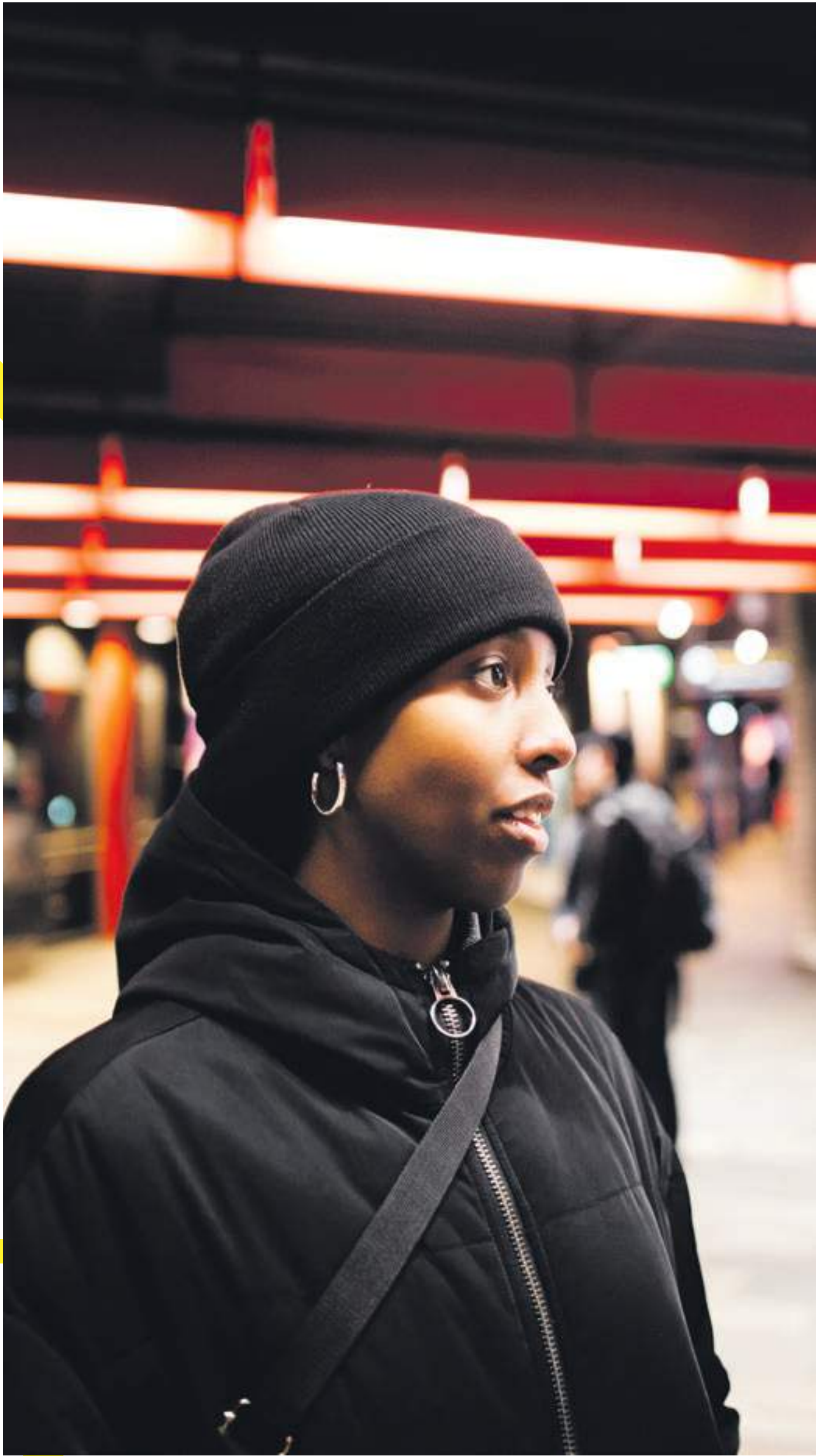
Det var først da jeg begynte på ungdomsskolen at jeg ble introdusert til et større Oslo. Fra åttende klasse skulle jeg gå på en sentrumsskole, siden det ikke var noe lengre enn sjuende klasse på den forrige skolen jeg gikk på. På denne skolen kom elevene fra alle kanter av byen. Jeg følte meg ikke lenger alene og like synlig, slik jeg gjorde da jeg gikk på barneskolen. Det var ikke sånn at jeg manglet venner i løpet av tiden på barneskolen, det var mer det at de vennskapene jeg fikk der var overfladiske og varte bare fram til vi begynte på ungdomsskolen. Dypere vennskap fikk jeg først senere.

Faduma

Gucci-chanel

De som ble overført fra min barneskole hadde mange rykter hengende over seg på grunn av området de kom fra. Det ble hvisket om "Au-pairer", "fedre som betaler for alt" og "svømmebasseng i bakhagen". Noen av ryktene hadde en sannhet i seg, jeg visste for eksempel om flere som kunne passet inn i de beskrivelsene. Men det jeg prøver å si er at jeg aldri fikk en tilhørighet til den kanten jeg er fra. Og det er flere grunner til det enn bare misforståelsene. Skal jeg summere disse grunnene opp i et svar, så er det vel det at vi var for ulike de andre som bodde i det området. Dette kan være hvorfor de vennskapene jeg fikk aldri varte lenger enn da jeg gikk på skole der. Min familie klarte seg greit økonomisk, men ikke like greit som de andre i området. Vi hadde ikke "au pairer", faren vår kastet alt annet enn penger etter oss, og svømmebasseng, hvis det teller så hadde vi et lite oppblåsbart basseng som egentlig ikke passet noen av oss. På samme måte som bassenget ikke passet noen i familien, passet ikke jeg inn på barneskolen på vestkanten. Jeg så aldri noen som meg og min familie i området, så på en eller annen måte fikk jeg det for meg at dette stedet egentlig ikke var ment for oss.

It's my house

Så fra ungdomsskolen og utover ga jeg bort bassenget til noen det passet. Fra hver samtale jeg hadde om bosted, bevegde jeg meg lengre og lengre unna min konkrete gateadresse. Jeg ville ikke at folk skulle forhåndsdomme meg ut fra hvor jeg bodde. De skulle få danne sin mening om meg uten å ha en klar ide om hvor jeg egentlig bodde. Det var en periode hvor det kom til et punkt der de eneste som fikk vite min konkrete adresse var drosjesjåfører, men det var vel mer av praktiske hensyn. Så jeg tenker at jeg skal avslutte denne teksten med å være ærlig for en gangs skyld.

Hei, jeg heter Faduma. Jeg bor i et rekkehus på Bygdøy med familien min.

:P

3

Faten Mahdi Al-Hussaini er vokst opp på Haugerud. Hun er aktiv i kampen mot ekstremisme og radikalisering av ungdom og har bl.a. mottatt Bergensprisen for sitt mot og engasjement. Hun har også vært programleder for NRK i tv-seriene «Faten tar valget» og «Faten tar praten» og spilte i forestillingen «Utafor» av Det Norske Teatret som tar utgangspunkt i fortellinger om det å være utenfor.

Intervjuet av Selma Benmalek

For å føle tilhørighet et sted, er det spesielt atmosfæren og energien som har betydning for samfunnsdebattant Faten Mahdi Al-Hussaini.

– Vi skaper også tilhørighet i vårt eget hode, sier hun.

Faten

Rasisme, diskriminering og sjikane kan endre følelsen av tilhørighet man har til et land, og man kan føle seg tvunget til å frasi seg tilhørigheten. Hvor sterk er Fatens følelse av tilhørighet til Oslo og Norge?

Østkantjente

–Haugerud er hjem, ass, sier Faten med et stort smil.

–Det er “the crib” og “the hood”. Jeg elsker østkanten og har aldri vært redd eller følt meg truet på den kanten av byen. Det snakkes om gjengkriminalitet og så videre, men jeg ser bare muligheter, ressurser og talenter, erklærer Faten høyt og smiler enda bredere.

–Jeg elsker østkanten for det fargerike. Det er der jeg føler meg helt hjemme. Jeg skjønner ikke hva folk mener når de sier at de er redd for å bevege seg på østkanten.

Haugerud-jenta Faten Mahdi Al-Hussaini er stolt av nabolaget og har mange gode minner derfra.

–Kirken som forener folks tro og som er et sted hvor alle er velkommen fordi den huser både gudstjenester og vitnemålsutdelinger.

–Haugerudhallen på lørdager, der skjer alle skøyerstrekene og alt det kuleste i området. Det er flott å se alle barna som leker sammen. Haugerud er et vakkert sted. Jeg kunne tenke meg å bo der for evig og alltid, legger Faten til.

Hun mener bestemt at det er lokalbefolkningen selv som skaper en følelse av tilhørighet for alle – og spesielt de unge.

–For ikke lenge siden så jeg natteravner på Haugerud, lokalfolk som ikke er bare etnisk norske. Dette er området deres, og det er sine egne barn de stiller opp for. Det er dette som gjør Haugerud til Haugerud. Østkanten for meg, er nettopp det. Vi er en del av det og vi elsker det.

–Jeg er stolt over å komme fra østkanten. Jeg har møtt så mange talentfulle unge mennesker som er herfra. På tross av at foreldrene kanskje har dårlig økonomi, velger disse løvetannbarna å kjempe seg fram. De vet at det er verdt det, og de tar ikke noe som en selvfølge.

Som barn følte Faten seg alltid norsk. Selv da hun ble mobbet på skolen, - og aldri ble invitert i barnebursdager, følte hun at hun var norsk.

–Jeg tenkte aldri at jeg hatet alle nordmenn, selv om jeg ble mobbet. Jeg var fortsatt norsk og har alltid følt en tilhørighet til Norge.

Etter en kort pause legger hun til: –Inntil nå nylig.

Faten tar valget

—Jeg føler meg selvfølgelig hjemme blant folk jeg er glad i, men de to siste årene har jeg følt at tilhørigheten glipper litt. Det er veldig rart, for jeg har aldri hatt det sånn før, sier hun vemodig.

Hvordan dukket så denne følelsen av utenforskap opp? Faten resonnerer:

—Man blir hele tiden satt i en eller annen bås, både av majoriteten og i minoritetsmiljøet. Selv om det som oftest er majoritetsbefolkningen som plasserer meg i en bås.

Da Faten ble programleder i TV-serien «Faten tar valget», fikk hun ubehagelig nærkontakt med den delen av samfunnet hun aldri hadde villet se særlig nøye på. I forkant av stortingsvalget 11. september 2017 skulle Faten undersøke det politiske landskapet i Norge, for å deretter lande på det partiet hun selv skulle stemme på.

På grunn av Fatens hodeplagg mottok Kringkastingsrådet nesten 6000 klager før programmet i det hele tatt ble vist på TV.

—Jeg er visst norsk når det passer og irakisk når dette passer. Én dag har jeg norske verdier og er god nok, andre ganger ikke.

—Det var da jeg bestemte meg for at jeg verken er norsk eller irakisk, jeg er rett og slett bare Faten. Slik skapte jeg min egen identitet og dermed min egen tilhørighet, en helt unik identitet.

Hun mener at likegyldighet kan være ødeleggende og tror at mange ungdommer føler det slik.

—Det var ikke de seks tusen klagegene som var verst, men det var alle de som valgte tausheten som var vanskelig å forholde seg til.

Nye sterke stemmer

Hvordan kan de voldsomme negative reaksjonene i forkant av programserien forklares?

—Flere jenter og kvinner har begynt å snakke og si fra om ting. De har egne meninger, er sterke og tøffe. Jenter i alle aldre er forfattere, musikere, rappere, modeller og vitenskapskvinner.

Den store bølgen med nye sterke stemmer kan virke skremmende, mener Faten.

—Nå finner vi endelig vår plass i samfunnet, og det er det mange som er redde for.

Ikke lenger Utafor

Følte Faten tilhørighet da hun spilte i stykket Utafor på Det Norske Teatret?

—Initiativtaker og manusforfatter til Utafor var regissør Svein

Tindberg, men historiene er våre egne, og de er selvopplevde. Jeg er ikke skuespiller, men jeg var meg selv og fortalte min egen historie på scenen.

Faten trodde først at oppdraget gjaldt et foredrag hun skulle holde. Det kom som et sjokk på henne at hun fikk tildelt et ferdig manus.

—Det å se sin egen historie på papiret var veldig vanskelig. Jeg leste det jeg har opplevd så sterkt på kroppen, og jeg oppdaget at jeg ikke hadde bearbeidet hendelsene på et mentalt plan. Det virket så brutalt svart på hvitt, men dette var faktisk min virkelighet.

Stykket, som ble satt opp på Hovedscenen våren 2017, bygger på fortellingene til flere unge mennesker. Faten og Yousef var to av ungdommene i stykket. Allerede i 2015 dannet de organisasjonen JustUnity for å forsøke å forebygge radikaliserings og ekstremisme blant ungdom i Norge.

To andre ungdommer var Siri, en av dem som overlevde terroren på Utøya, og Tor, en skuespiller med jødisk bakgrunn fra Oslo. Alle ungdommene har opplevd hvordan det er å være utenfor. Terror, ekstremisme og fordommer er en vond del av deres historie. Ifølge Faten var hennes følelser og reaksjoner på scenen genuine.

—Jeg ble sint hver eneste gang. Det var spesielt da jeg tok opp at man elsket meg da jeg offentlig sto opp mot ekstremisme og radikaliserings, men på TV var jeg plutselig ikke bra nok. Dette gjør meg like sint hver eneste gang. Det var mange ganger jeg gråt fordi jeg var så opprørt. Jeg ble helt utslitt av å fortelle så brutale ting.

Det var ikke bare hennes egen historie som var tung å bære, det var også vondt å høre de andre ungdommenes vitnesbyrd.

—Når man hører disse historiene om og om igjen, går det selvfølgelig sterkt inn på en. Underveis mistet vi faktisk en av ungdommene. Vi fortsatte å spille selv om det etter dette ble enda vanskeligere å stå på scenen.

—Jeg har aldri følt at jeg var skuespiller, men jeg syntes det var et utrolig godt miljø på Det Norske Teatret. Det var så godt å være en del av dette miljøet, det ga meg virkelig en følelse av tilhørighet. Ensemblet ble som en familie som støttet hverandre hele veien.

Faten merket aldri noen form for arroganse på teatret, noe hun har følt i andre miljøer. I følge Faten følte ungdommene aldri at de ansatte på teatret mente at de var bedre enn dem.

—Alle tok så godt imot oss. Den tunge dagen en av ungdommene gikk bort, lå det en stillhet over det hele, og alle viste omtenkshet og respekt.

Heddaprisen

Forestillingen Utafor ble tildelt Heddaprisen for “særleg kunstnarleg innsats og beste framsyning for ungdom”.

—Jeg følte aldri at jeg måtte være en annen for å bli akseptert. Jeg var bare Faten. På noen andre arbeidsplasser har jeg merket en del press for å passe inn. Jeg føler at jeg ikke er kul nok. En blir fort påvirket, men innerst inne vil en ikke leve på noen annen måte. Det er ikke meg.

Kunst og kultur binder mennesker sammen

—Jeg vet rett og slett ikke hvor jeg ville ha vært uten musikk.

Musikk har alltid vært en viktig støtte for Faten. Eminem var i mange år redningen for henne når det stormet som verst.

—Jeg kjenner meg igjen i tekstene hans og føler på kroppen det han snakker om. Det han sier gjør meg sterk. Kunst og kultur fører mennesker sammen på en uformell måte. Det er så mye enklere å være seg selv i ulike kulturmiljøer.

Skuespiller kunne Faten likevel aldri tenkt seg å bli.

—Jeg tilhører egentlig ikke scenen selv om jeg jobber mye på scenen når jeg holder foredrag, forklarer hun.

—Jeg har aldri likt oppmerksomhet, tilføyer hun med en alvorligere mine.

—Men da jeg fikk oppmerksomhet, fikk jeg også et stort ansvar. Jeg har valgt å bruke den stemmen. Det koster mye, men det er verdt det.

Faten kunne godt tenke seg å være enten politiker eller ha en annen offentlig rolle. Eller noe helt “low-key”, sykepleier for eksempel.

Men hva lærte Faten av teateret og hva vil hun ta med seg videre i livet?

—Da jeg fikk manuset første gang ble jeg provosert, fordi det innebar at jeg måtte vise meg sårbar. Jeg viser aldri min sårbarhet for andre. Jeg har alltid vært den sterke jenta som aldri er redd noen eller noe. Det Norske Teatret og Svein Tindberg lærte meg at det å være sårbar er noe vakkert, og dette har gjort ting enklere for meg i dag. Nå tør jeg å være sårbar, og jeg er veldig takknemlig for det.

En må kjempe for alles frihet

Hva må til for at Faten skal føle seg hjemme?

—Jeg tror vi skaper tilhørighet også i vårt eget hode. Hvis man har opplevd negative ting i Norge, får man lyst til frasi seg tilhørigheten til landet. Jeg kan da føle mer tilhørighet et annet sted hvor ingen kjenner meg eller dømmer meg.

Faten reiser rundt i Norge for å holde foredrag for JustUnity. Hun møter lærere, ungdomsarbeidere og andre som har sitt virke blant unge mennesker. Hvilke råd gir hun de voksne?

—Før dere kan hjelpe ungdom, må dere kvitte dere med egne fordommer. La ungdom leve sitt eget liv og la dem få lov til å være annerledes. I stedet for å sette dem i trange båser, kan man åpne flere dører! La de unge skape noe helt nytt, og la dem få holde på med det de brenner for. Hvis en vil kjempe for frihet, må en kjempe for *alles* frihet ellers blir det bare egoisme. Vi må våge å kjempe for ting vi ikke liker. Alle må få lov til å være fri på sin måte.

Du er unik!

Til de unge sier hun:

—Du vet at du er god nok. Hvis man er annerledes, er det en “blessing”. Da er du unik. Folk er ikke rare, bare unike.

—Jeg håper at det ikke er mange som har det slik jeg har det akkurat nå. Forhåpentligvis kan den nye generasjonen endre samfunnet til det bedre og skape nye ting. Jeg har stor tro på framtidens unge og deres ressurser og håper at jeg selv bare er inne i en forbigående fase, avslutter Faten ettertenksomt.

4

Fatimah N. Mahdi er designer, utdannet fra Kunsthøgskolen i Oslo på Interiørarkitektur og møbeldesign-linjen. Hun er opptatt av hvordan steder kan være med tilrettelagt for «Third Culture Kids».

Fatimah

Jeg sitter på Baker Samson på Grünerløkka med en venn. Vi bestemmer oss for å sitte ved et stort vindu som strekker seg fra bakkenivå og to meter opp. Etter en stund blir jeg sliten av sitteposisjonen min og legger føttene på vinduskarmen, ingenting uanstendig med det. Så fort en dame med hijab går forbi skjemmes jeg og forsøker raskt å sette ned bena. En kulturell kode skapte et ubehag hos meg.

Ord som "osol & terbia & akhlaq" i det arabiske språket fikk meg til å ta beina ned. Disse ordene definerer hvordan jeg har lært å oppføre meg i offentligheten. Det er normer som er videreført av foreldre, familie og fra samfunnet i barndommen i Irak. En form for felles oppdragelse og manerer.

Slike episoder opplever jeg stadig. De setter preg på meg og gjør at jeg bruker arkitekturen annerledes enn andre.

Vi *Third Cultural Kids* er som kameleoner, det er våre superkrefter. Dette er mennesker som rasktar til seg de sosiale kodene i enhver atmosfære og bruker dem i sin nåværende posisjon. Disse menneskene har vokst opp med å fatte *jeg-kulturen* og *vi-kulturen*, og oppfører seg som kameleoner daglig. Det er ikke et ukjent scenario å kunne oppføre seg pent i en posh middag på Holmenkollen, og to uker senere fint kunne sette seg ned på gulvet bak i en truck og dele et måltid med kamelpasieren i Kairo, Egypt. Og å føle et kroppslig behag over den fysiske sitteposisjonen, og de kulturelle kodene rundt samtalen og at man spiser med hendene og ikke bestikk, hvor man dobbeldipper uten å kikke på hverandre rart. Dette er mennesker som kan være i et og samme rom med etnisk norske og fatte hva som foregår i samtalen, dele humor og barndomsminner. Og deretter snu seg 180 grader, mot den pakistanske gjengen som drar en spøk om tvangsekteskap og tidlige innetider for deres datter for å «holde kontroll» på henne, og vite akkurat hva denne gjengen snakker om. Gjerne le med i stedet for å stille utallige spørsmål for å forstå hva samtalen dreier seg om, eller begynne å dømme dem.

« Takk Gud jeg er Third Cultural Kid »

Den svenske rapperen og kunstneren Silvana Imam sa i et intervju: «Takk Gud jeg er homo». Så rå kunster og aktivist som hun er, ble jeg veldig inspirert. Jeg velger derfor å si «Takk Gud jeg er Third Cultural Kid». Opp gjennom årene har jeg plukket og mikset fra min egen kultur for å livnære begge sider av meg, den norske og den arabiske. I starten virket det som et stort nag å ta vare på begge «personligheter», men jo eldre jeg blir jo mer ser jeg kraften og verdien av en sammensmeltning.

Oslo har aldri føltes som mitt hjem før nå, den siste tiden. Gjennom menneskene jeg tilbringer tid med, og aktivitetene jeg deltar i, har jeg formet mitt eget Oslo.

Oslo smelter sammen

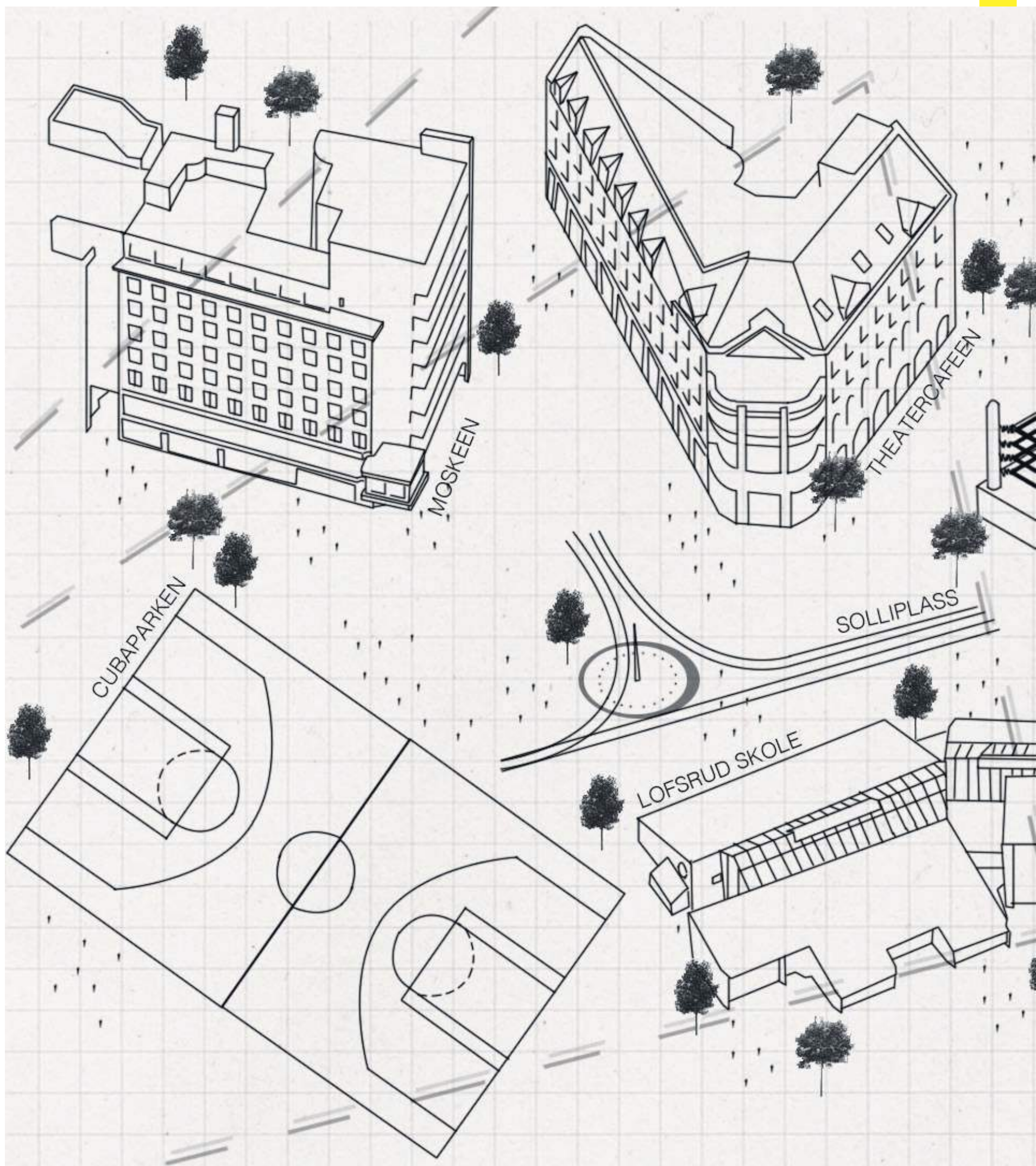
Så liten som Oslo er, føltes det tidligere vanskeligere å gå noen steder enn andre. Blikkene var markante og kommentarene man mottok i farta var oppsiktsvekkende. Dette styrte hvordan jeg beveget meg i byen og hvilke steder jeg oppholdt meg i. Samtidig som jeg aksepterte min personlighetssammensmeltning, fulgte oppdagelsen av nye muligheter. Hvor jeg oppholdt meg ble plutselig styrt av aktivitetene jeg gjorde. Oslo øst og vest var ikke lenger et spørsmål om tilhørighet, jeg kan nemlig vandre inn og ut av flere miljøer og fortsatt føle at dette er min by.

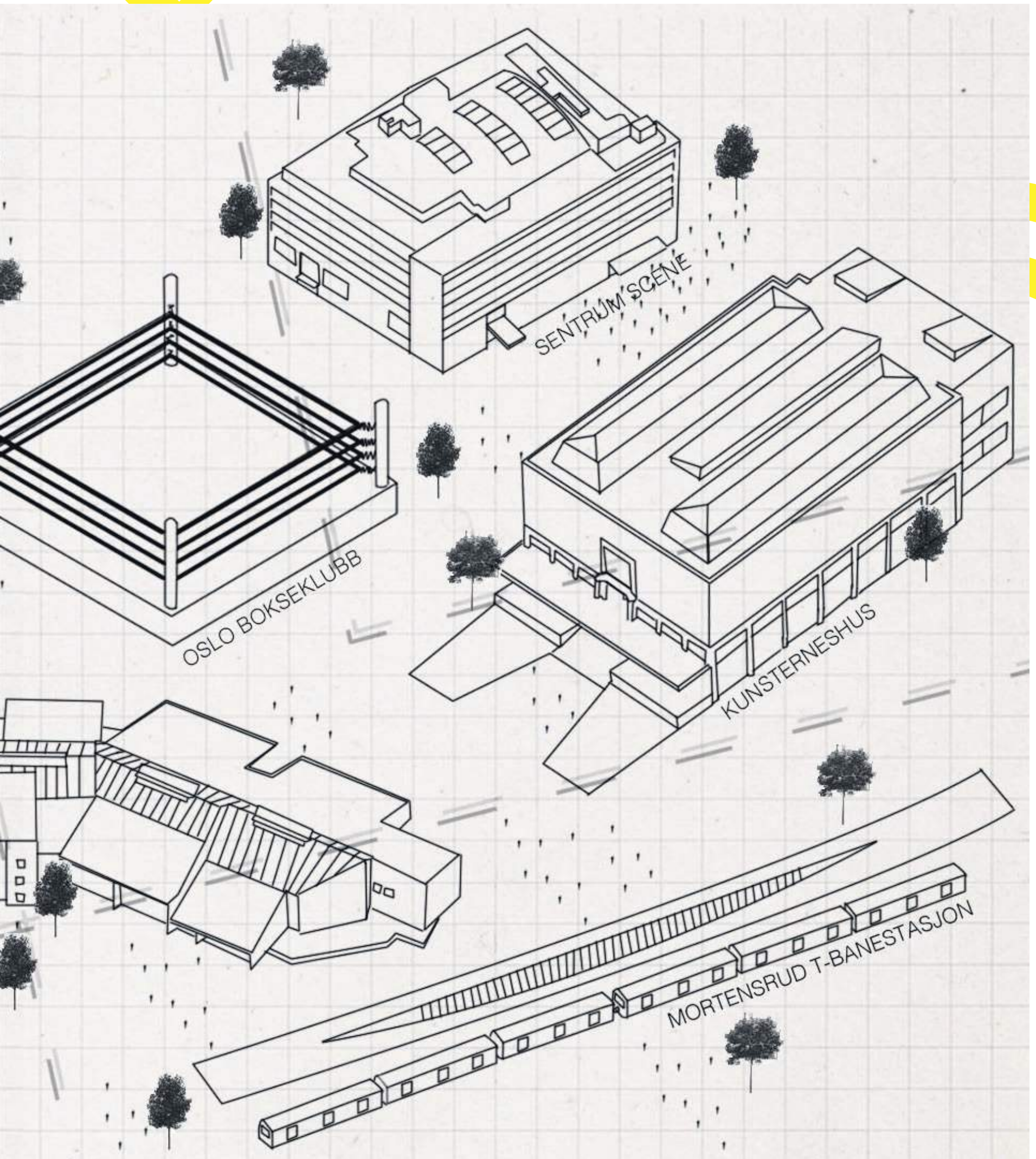
En vanlig dag

Boksingen foregår hos Oslo Bokseklubb på Galgeberg, etterfulgt av brunsj på Theatercaféen, en kunstutstilling på Kunsternes Hus, før turen tar meg videre til moskeen på Grønland hvor jeg får med meg en forelesning om religion. Dagen er fortsatt ung og turen fortsetter til Kubaparken for litt ballspill, møter deretter en venn for å spise middag på Solli plass. Linje 3 Mortensrud tar meg hjem, og på veien ser jeg alltid bort på Lofsrud ungdomsskole og alle minnene fra barndommen går i revy.

Velkommen til min by.

5

Felipe «Fela» Orellana er hip hop-artist fra Haugenstua i Oslo, og er en markant stemme i norsk rap. Han har også jobbet i flere år med ungdommer og er med i forestillingen «Blokk til blokk» på Det Norske Teatret. I dette musikalske showet forteller Fela, Don Martin og Jonathan Castro sine historier og tar med publikum inn i blokka, bak musikken og tekstene sine.

Min personlige mening, er at det jeg er i ferd med å fortelle dere, er ganske kult. Min personlige mening. Med det sagt, så vil jeg ta dere med til backstage'n til Sentrum Scene.

Fela

Året er 2015 og Oslo World Music Festival har sin årlige åpning av sin dritfete festival.

Alle rundt meg har pyntet seg og ser veldig bra ut. Don Martin har på hatten sin og jeg har, som alltid, en eller annen fotball trøye.

Denne gangen er det et lag fra Chile, Colo Colo. Men ikke misforstå, Fela ser også bra ut. KUN fordi ved siden av meg står sjefen for festivalen, Alex, Stella Mwangi og ordføreren Marianne. Og Don Martin.

Jeg skal gå på aller først, med alle disse fete folka, å holde en åpnings-tale til alle som er der.

Noia, ikke sant?

Men jeg nailer sånt, og jeg føler jeg gjorde det denne gangen også.

Temaet vi skulle snakke om var: Tilhørighet.

Jeg tolket det på min måte da jeg ble spurt om å holde en slik tale.

Det jeg sa i min tale, har jeg funnet i en Moleskine skrivebok,

men egentlig ikke brukt i noen annen sammenheng, så jeg tenkte jeg skulle ta deler av min tale og legge til litt av mitt syn på samme tema i dag.

Jeg husker at jeg fikk bra respons, og Martin nailer jo alltid sånt, så føler vi begge gjorde en bra jobb.

Men dette ordet, "tilhørighet"... For meg tok det mange år før jeg kunne forstå ordet og i det hele tatt reflektere rundt det. Min historie er jo som mange andre her i byen. Jeg vokste opp med å vite at jeg var annerledes hele tida. Jeg passa nesten aldri inn når jeg var ung og besøkte venners familie utafor Haugenstua. De hadde ikke heis, de hadde garasje!

Jeg var annerledes når jeg var utafor Haugenstua. Jeg følte litt på dette som ungdom. Å føle at folk bare peker meg ut, som om jeg ikke passer inn. Alltid kommentarer om det krøllede håret mitt, språket mitt eller navnet mitt.

Det var uvant å få slike «vennlige» komplimenter om utseendet rett og slett. Å gi komplimenter var ikke vår vennegjengs sterke side akkurat. Men jeg så at folk ikke hadde vonde intensjoner når de kom med slike kommentarer.

Så hva gjør en veloppdratt gutt fra Chile? Jeg tilpasser meg. Av en eller annen grunn så var hele brødreflokken min flinke til dette. Kanskje det har med å gjøre at vi fortsatt husker hvordan det var å flytte fra et annet land og å tilpasse oss et nytt språk, og alt som kommer med det å flytte generelt.

Men, tilhørighet for meg tenker jeg er hva du velger å definere som ditt hjem.

Så hva er ditt hjem?

Jeg har flytta mye rundt i byen, men har bodd lenge nok på Haugenstua til å si at det alltid er i mitt hjerte. Men, det er jo ikke mitt hjem, nå. Fast forward til mitt poeng, sted trenger ikke alltid å være grunnlaget for hva du snakker om, når vi snakker om tilhørighet. Her tror jeg mange er enige. For er det virkelig noe jeg kan relatere til, så er det hip hop.

Jeg driter i om det virker SKIKKELIG klisje, men det er faktisk SKIKKELIG sant.

Hip hop er mitt hjem. Det ble fra tidlig av mitt lille safe place. Her har jeg (og kan fortsatt) skreket ut, grått ut, ledd og følt at det å være annerledes faktisk er en styrke. Dette hjemmet passer på folk og har plass til absolutt alle. Her kan alle være annerledes!

Det er her jeg har lært meg å akseptere at jeg er litt annerledes. Like greit å lære seg å være stolt av den du er.

Å tenke sånn hjalp.

Hvis du går dypere i det enn å bare kalle meg annerledes, så finner du ut at jeg er mye mer enn det. Men det er kun hvis du velger å gå i dybden på meg som person, sånn er det jo med alle.

Det som til tider plager hjertet mitt, i dag, i 2019, er at jeg hadde mange venner i oppveksten som ikke fant noe lignende.

Ingen ungdomsarbeider som så flere av mine venner og alle dems

sider. De så bare den tøffe utagerende siden.

Jeg hadde den samme tøffe utagerende siden, men de fleste klarte å se gjennom denne siden og legge merke til de fine kreative sidene mine og ikke minst at jeg hadde en god oppdragelse som til tider skinte gjennom. Lærerne og ungdomsarbeiderne på Haugenstua- og Fossumklubben var flinke til å skille mellom ekte Felipe og «maska til Felipe».

Men mange av mine venner ble kun sett av de eldre gutta i nabolaget som drev med helt andre ting. Så disse venna mine falt dessverre tidlig ut på skråplanet og levde på kanten gjennom hele ungdomstida og helt til den dag i dag.

Heldigvis fant jeg min kreative styrke. Det startet først med at min kreative tankegang førte meg til graffiti, og ikke minst å holde på som tægger i mange år. Dette ble et av mine første hjem. Å tegne kickstartet den kreative delen av hjernen min. Via dette miljøet ble jeg mer og mer kjent med folk som drev med hip hop, og dette gjorde stort inntrykk.

Når jeg løp inn i hip hop-miljøet så skjønte jeg at dette skulle bli mitt andre hjem. Noe vi ikke hadde på min tid, var eldre, unge voksne som drev med hip hop og som kunne lære meg et par ting om det å for eksempel skrive tekster. Ingen fritidsklubb med et studio-rom som var gratis for ungdom å bruke. De tilbudene finnes i dag! Og det dukker bare opp flere av dem. Det syns jeg er riktige skritt i riktig retning. Jeg syns det er viktig at flere forstår viktigheten av slike tilbud, de kan virke veldig lavterskel for en som ser på det fra utsiden, men for oss på innsiden så er disse små rommene våre hjem!

En fotballspiller drar til banen for å bli flinkere, vi drar til disse små rommene.

Alle har det behovet for å bli sett. Alle har en egenskap som de kan bli flinkere på og som kan føre til større ting som de bare har drømt om. Man må fokusere på de folka som klarer å se ungdommene. På den måten vil ungdom bli sett.

Ganske enkelt egentlig. Når man ikke ser viktigheten av de lokale ildsjelene som vil gi tilbake, da mister vi flere ungdom til feil miljøer.

Det er min personlige mening. Etter å ha jobbet som ungdomsarbeider i over 11 år, så står jeg veldig fast på dette utsagnet.

Det er da vi vil få suksesshistoriene med åra. Jeg syns jeg er

et bra eksempel på akkurat det. Motgangen har vært min drivkraft for å kunne gi jernet på alle fronter, enten det skulle være musikk eller i livet generelt.

Før jeg avslutter, så vil jeg gjerne dele en tekst med dere, som kan være en liten motivasjonstale til alle som tviler på seg selv og sine kvaliteter. Mine gode venner i Madcon slapp ei skive for ikke så veldig lenge siden, på denne skiva, «Contact Vol. 2», så har de en låt som heter NeS (nødt eller sannhet) som traff meg umiddelbart. Tenkte jeg skulle dele litt av denne med dere.

Verset til Yosef:

Sa alltid sannhet, for nødten var skremmende for meg

Og selv om livet er en nøtt, så bestemmer du for deg

Men å bli tvunget ut av sonen var spennende for meg

for jeg forsto og ble komfortabel, det var hemmende for meg

Jeg kjenner folk med ambisjoner som mista det helt

jeg kjenner simple folk som valgte å fikse det pent

jeg snakker skjebner, som krevde liv så jeg ber for de

som vet bedre, vil alltid hedre de som fortjener det

lø for deg å si no smart,

men vi kommer fra en blanding mellom rett og galt

vi glorifiserte en ting som ble dårlig malt

Det er vilt å se hvor langt vi har kommet fra en dårlig start

å vi ække i mål engang

Hvis ingen hadde sett meg og gitt meg selvtilitt på at jeg var flink til å skrive rap-tekster, så hadde jeg aldri vunnet priser med musikken min og stått på utallige små og store scener. Når vår teaterforestilling Blokk til Blokk nå i november går over til hovedscenen, blir vi historiske i historien til Det Norske Teatret som den eneste forestillingen som får spille på alle husets scener. Historisk. Jeg, Felipe fra de gråe blokkene på Haugenstua.

Hvis ingen hadde sett meg og mitt talent så hadde jeg aldri blitt spurt om å stå på scenen med ordføreren, min venn Don Martin og Stella Mwangi for å holde en

åpningstale for en stappfull Sentrum Scene og ønske velkommen til en nyrunde med Oslo World Music Festival.

Alt dette, fordi noen på ungdomsklubben så at jeg var flink til å være kreativ med ord, og hele tiden pushet meg til å gjøre noe med det. Takk til dere <3

6

Abdulahkim «Hkeem» Hassane er rapper, sanger og låtskriver fra Stovner i Oslo. I 2017 hadde han et gjennombrudd med feel good-låten «Fy Faen» sammen med kompisen Temur Baig, en låt de også vant klassen årets låt for under Spellemannprisen. I 2018 slapp han «Ghettoparasitt» hvor han tar et oppgjør med rasisme, en låt med tematikk som fremdeles er like aktuell i dag.

Hkeem

Intervjuet av Namra Saleem

Stovner har mange talenter, 21 år gamle Hkeem er en av dem. Sammen med kompisen Temur Baig opplevde han sitt første gjennombrudd med feel good-låta «Fy Faen» i 2017. Ett år senere kom låta som tar et oppgjør med rasisme og fordommer: «Ghettoparasitt».

Vi møter Abdulhakim Hassane aka. Hkeem på Stovner og setter oss på en benk i nærheten av blokka hvor Hkeem vokste opp. Barn fra fotballbanen like ved løper bort for å hilse på den unge artisten, og det tar ikke lang tid før han er omringet av en hel flokk.

Hkeem kjenner bare én av dem, men tar seg tid til å hilse på alle sammen.

Det virker som om han er en slags storebror for dem alle, og hele scenen kan ligne på noe man kunne ha lest om i et intervju med en stor stjerne. Et intervju hvor man liksom skal få kjendisen til å virke folkelig og hvor alt egentlig bare virker fake.

Bare at dette er ekte. Når man kommer fra Stovner, en del av Oslo som har måttet tåle en del diss, er det kanskje ikke så rart at man blir stolt av dem som har klart seg bra, og at disse Stovner-talentene blir rollemo-deller for de yngre. Hkeem er intet unntak.

—Jeg vil inspirere de unge til å gjøre det bra, og jeg føler at når de unge ser at det er noen som dem, som hadde en drøm en gang, som plutselig har klart det, så vil de også bli motiverte, forteller Hkeem engasjert.

—De ser at muligheten er der da, og at du kan klare det uan-sett hvilken farge du har, hvor du er fra og hvilke språk du snakker. Alt er mulig i livet, legger han til.

2017 var et suksessår for Hkeem. «Fy Faen» fikk prisen for «Årets låt» under Spellemanns-prisen og NRK kunne melde om at Hkeem og Temur var en av de mest streamede artistene i Norge etter at låta var med i ungdoms-serien «SKAM».

Ifølge Hkeem har «Fy Faen» et budskap om at man ikke skal la andre mennesker påvirke ens hverdag og ikke la negativitet slippe inn i ens liv. Med låta «Ghettoparasitt» ville han ta det et steg videre.

—Altså, jeg starta jo med å være han som pleide å preache og bare synge om viktige ting, og jeg gjør det fortsatt, bare på en annerledes måte. Jeg følte at andre mennesker som ikke hadde hørt meg før, som kun hadde hørt «Fy Faen», måtte se hvordan jeg startet og hvem jeg er som person.

—Hvem er du om person da?

—Jeg er han som liker å synge om ting som skjer i hverdagen og i livet mitt. Også blir jeg jo veldig inspirert av andres historier.

**En dame, hun får
hjertesjokk**

**Vi kommer inn på
bussen, hun skal av
på neste stopp**

**Slapp av, vi ska'kke
gjøre noen ting**

**Jeg og gutta mine
skal bare ta en tur
ned til byen**

**Jeg blir overhørt,
fremmed i mitt
 eget land, blir ikke
engang hørt**

**Ikke misforstå, jeg
elsker landet mitt**

**Men noen folk tror
jeg går rundt
med noe dynamitt
(hva?)**

**De folka trenger
kunnskap**

**Vi brakte te, brakte
tro, brakte god mat**

**Føler meg fortsatt
som en fugl fanget
i et bur**

**Erik og Kriss kom
seg ut, når er det
min tur?**

«Ghettoparasitt» er en viktig og personlig låt for Hkeem, og han ønsker ikke å generalisere eller å angripe noen.

—Det handler om ulike fordommer noen mennesker har mot oss med minoritetsbakgrunn og at noen blir sett på som en bakterie. Jeg vil ikke splitte folket, jeg vil liksom bare samle alle. Jeg vil at de som sier negative ting om mennesker med minoritetsbakgrunn skal få et annet syn på det.

Han håper at Frp-politiker Sylvi Listhaug har hørt låta.

**—Jeg
vil at
hun skal
skjønne
hva vi
føler.**

**Vi kan leve vårt liv
kriminelt**

**Som en ghetto-
parasitt i ditt hjem**

**Vi kan gjøre hva vi
vil, ikke tenk**

**Som en
ghettoparasitt**

**Kriger 24/7, som
en ghettoparasitt**

**Ser på meg som en
tyv, som en
ghettoparasitt**

**Snakker bak ryggen
min, som en
ghettoparasitt**

**Som en ghetto-
parasitt, som en
ghettoparasitt**

**Kriger 24/7, som en
ghettoparasitt**

**Ser på meg som en
tyv, som en
ghettoparasitt**

**Politi på nakken min,
som en
ghettoparasitt**

**Som en
ghettoparasitt**

Bare en uke etter at «Ghettoparasitt» ble sluppet ble to kompisser av Hkeem ransaket av politi på McDonalds uten forklaring. De måtte stille seg opp inntil en vegg og bli fotografert foran andre kunder.

—Man ser jo hva vi på en måte snakker om i «Ghettoparasitt», også skjer det én uke senere med folk som er nærmere meg, liksom. Jeg vet om flere som har opplevd lignende, folk som på en måte føler at hver gang de skal ut å gjøre noe bra, eller om de har en fin bil eller noe, så blir de plutselig stoppet av politiet. De mener at blir man stoppet én gang, så greit, men om man blir stoppet fem ganger, da begynner man å synes at noe er rart her. Og de kjenner på en måte den urettferdigheten, da.

**Mahad er statsløs,
hvor er staten?**

**Hvem skal jeg
ringe, hvem er all
makten?**

**Synlig på jakt, går
under radaren din**

**Vanskelig å tro at
du er fargeblind**

**Så bare ikke gå uten
meg, bare ikke gå
uten meg**

**Jeg vil bare gjøre
som deg, jeg vil
bare gjøre som deg**

Hkeem er glad for å ha vokst opp på Stovner og forteller at det har påvirket måten han rapper på og hva han skriver om. Ikke minst har det gitt ham en unik innstilling til livet, mener han.

—Jeg føler at vi fra Stovner har en veldig sterk mentalitet. Når vi får muligheter, så tar vi dem. Har man for eksempel mulighet til å starte med musikk og de ulike folkene til å hjelpe til, da blir det lettere å satse og man tror på det umulige, sier Hkeem.

Han synes det er kjipt med det negative fokuset Stovner får i media og opplever at visse deler av Oslo ikke blir prioritert av politikerne.

—Hvor er fritidsklubben her? Folk har ingenting å gjøre... Det er så mange talentfulle mennesker her, men jeg føler at staten, jeg vet ikke, de viser ikke nok støtte. Det er ikke alle som har råd til å fortsette med det talentet de har, forklarer rapperen.

—Grunnen til at jeg hadde så bra utgangspunkt er fordi jeg kjente mennesker som filma og folk som kunne hjelpe meg med miksing og mastering. Jeg hadde ikke bra økonomi selv liksom, men jeg fant en mulighet og da bare tok jeg muligheten ass.

**De ser på meg som
en ghettoparasitt**

**Kommenterer
overalt og kom-
menterer dritt**

**Sier hva de vil, fordi
landet mitt er fritt**

**Hvorfor klager du
på meg når lan-
det mitt er landet
ditt**

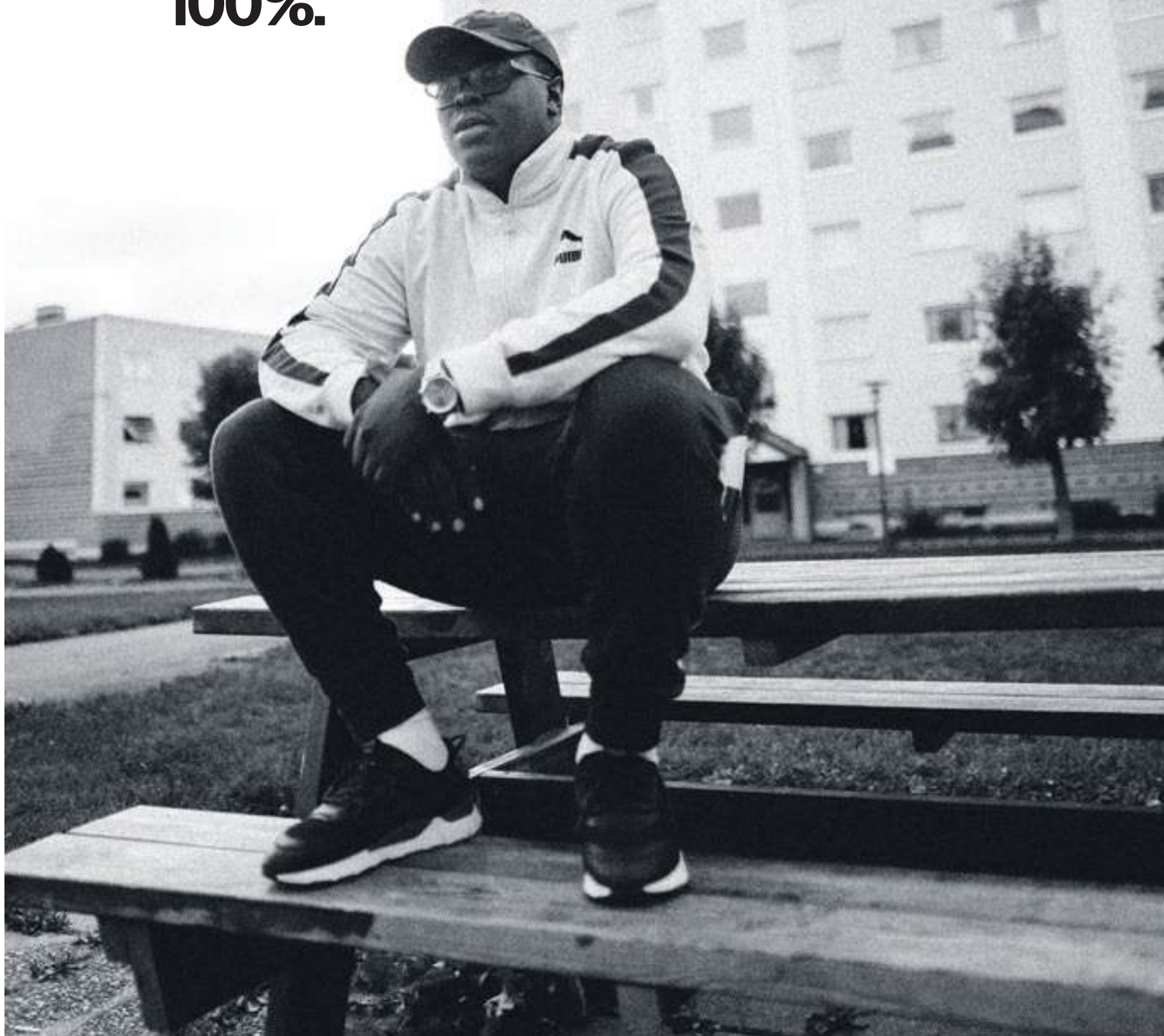
—Hvorfor er det sånn at man føler tilhørighet til noen steder og andre steder ikke?

—Jeg føler tilhørighet til Stovner for eksempel, fordi jeg har vokst opp her. De du henger med påvirker måten du tenker på, måten du snakker på, alt sammen, og når du plutselig skal switche til et annet sted som du ikke er vant til, da blir det skikkelig vanskelig.

—Hvorfor blir det vanskelig?
—Fordi de snakker ikke på samme måte, de tenker heller ikke på samme måte, de hører kanskje ikke på samme musikk engang, så det er ulike faktorer i det her ass.
—Det er jo ganske store forskjeller i Oslo...
—Ja, det er det faktisk, men ting holder på å endre seg. Den urbane kulturen holder på å bli større og større, så jeg føler at flere mennesker har begynt å få flere ting til felles. Musikk har en stor påvirkningskraft. Du kan dra til Telenor Arena og du ser en som heter Abdi og Helene på Kendrick Lamar-konsert, skjønner du?
—Er det det du vil med din musikk?

**—Ja,
100%.**

7

Ilavenil

Ilavenil Jayapalan er fra Veitvet i Grorudalen og er en kunstner som for tiden tar en Master i Design ved KHIO. Å være med å bidra til utvidet og nytenkende forståelse av kreativ energi i forhold til samfunn, spesielt i Groruddalen er viktige elementer av hans praksis. Det er også arbeidet hans med den tamilske diasporaen.

Det sto aldri på tilgang til terreng for å sette fantasien ut i live - Verden/Veitvet++ var virkelig vår, med unntak av en håndfull eldre som hauket over oss fra tomme, ensomme leiligheter. Ikke sparke ball! Hvem andre skulle oppdra oss, mon tro? Men så hadde vi Kråka! Hu elsket oss, men bare gutta, hun hatet jentene av en eller annen grunn. Hun ga oss *nesten* alltid kinderegg. Døra hennes var i massivt mørkt tre og i det ganske hekse-vennlige treet ved døra var det *nesten* alltid kråker å se.

Vi utforsket og lekte i løpet av den magiske ferden, like ved, på barneskolen og SFO jobbet de fineste voksne i verden.

Mytologi elsket jeg å lese og forsto fort hva det betydde å tro; hvordan folk kunne gro sammen, og sammen finne ro. (Ref.: polyteisme)

Takket være Mor hadde jeg mulighet til å hoppe fra instrument til instrument, men tegning var det jeg virkelig holdt gående. **Vareke' min turå' spille?** Å veilede mitt folk langs Nilen? Å dyrke kikerter ved Osiris velsignelser? Eller å lede Atila til seier i Catalonia? Eller å lage chimeras? (tenk så mye jeg kunne ha spilt!)) Vel, da satte jeg bare på en av Mors CD'er med ny norsk musikk av nye norske innbyggere og danset vilt. Barndommen var vakker og vi var alle fulle av håp. Moderlandet var der bakom og vi var alle fulle av håp.

Jeg visste godt hvor vi kom fra og hva vi var der, annengrads borgere, det var vi ikke her. Men så var jeg blitt ungdom og i en stund nå, kjent no skurre, oftere og oftere. Ung og urettferdig stemplet. Det vakke lenger et spørsmål om å utelukket gro softere.

Naturligvis skulle du aldri få lov til å meg definere!

Livets slam er nå alltid god gjødse!

men det er og no shit som er vanskelig å drenere.

.)

Samra Avdagić er designer og illustratør fra Mortensrud. Hun har en master i design fra Arkitektur- og designhøgskolen i Oslo. De siste årene har hun jobbet som frilanser, både med norske og internasjonale kunder. For øyeblikket jobber hun også som in-house designer for Sky Agency.

8

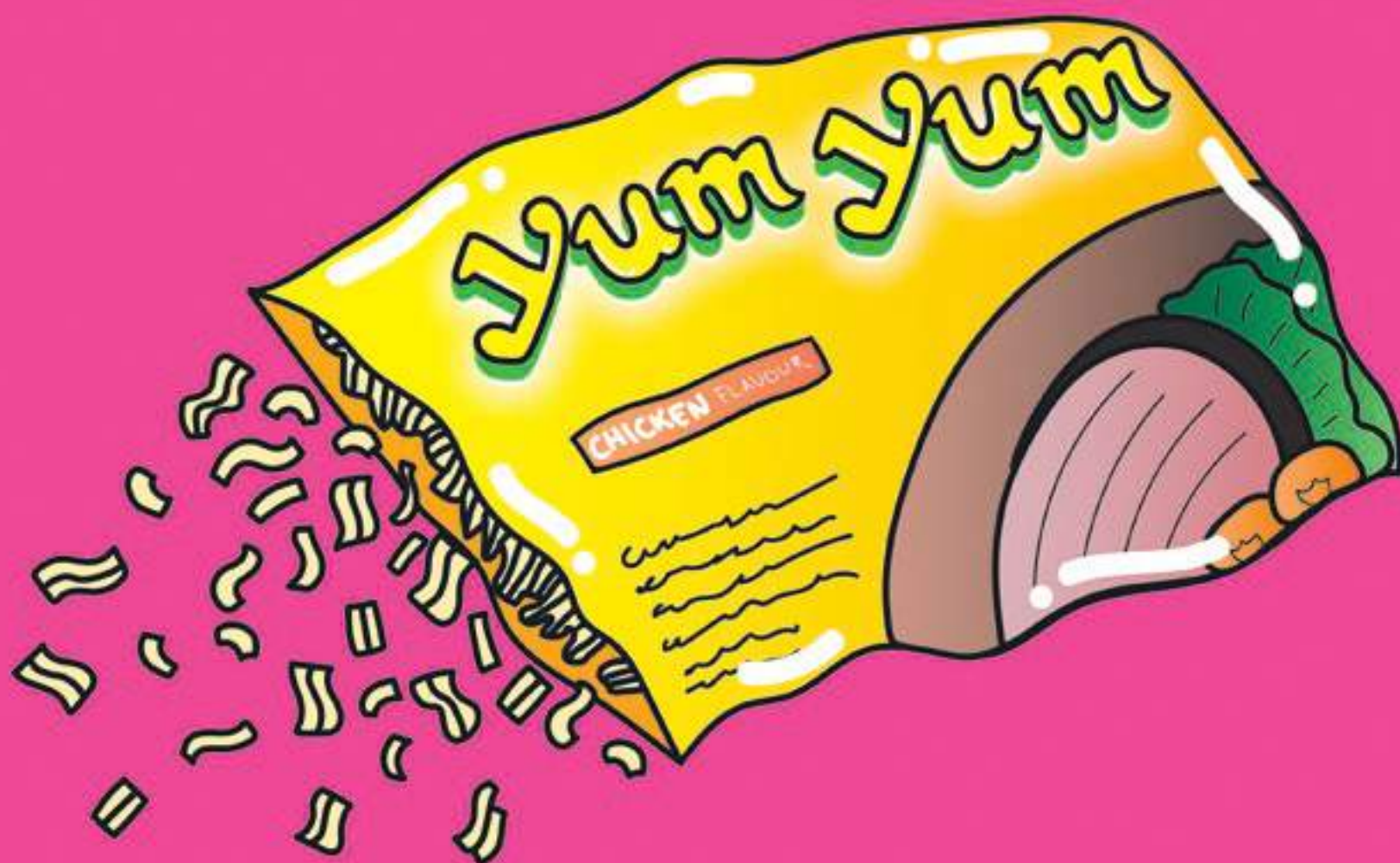
Samra

**DET ER JO LITT SÅNN
GHETTO DER DU ER FRA,
IKKE SANT?**

**HVORFOR HENGER DU
MED DE POTETENE?**

**OI, JEG VISSTE IKKE AT
UTLENDINGER KUNNE
TJENE SÅ MYE!**

**DETTE ER JO IKKE
DITT LAND.**

9

Sarah Christin Calvert er artist og låtskriver i kunstop- duoen Calvert, korist for R&B-artisten Louam og up & coming poet. I 2017 ga Calvert ut et konseptalbum der det ble sluppet en singel i måneden og et dikt i måneden med samme tema. I 2018 slapp Stovner-jenta sin første diktsamling om angst i kunstzinen «Feelings».

Jeg vokste opp i blokk. En terrasse-blokk i Ragnhild Schibbys vei på Vestli, øst i Oslo.

Blokka mi var tidligere kommunale boliger. Det hang igjen i oppgangene.

I min oppgang var det alle typer folk, med mange forskjellige bakgrunner og historier. Det er noe av det jeg elsket ved å bo der.

Jeg ble eksponert for veldig mye som barn, både på godt og ondt.

Alle luktene, lydene og fargene, utvidet sansene mine.

Du lukter egg

Du lukter curry

Med stort hjerterom

omfavner du oss

Noen hippe, noen gule, brune, hvite, og noen svarte.

De som brukte alle dagpengene på puben.

Puben som også er selve definisjonen på harry

Det er plass til oss alle

Selv om det er trangt

Alle under samme tak

Du lukter melk

Du smaker bittersøtt

***Men du vil alltid være,
det vi kaller hjem.***

Jeg fikk mine første venner i blokka. Vi barna i nabolaget var alltid sammen. Jeg har mange gode minner fra da vi alle møttes ved barnehagen om kveldene for å leke politi og tyven og boksen går. Vi var ofte hos hverandre og spiste mat og lekte.

På onsdager hang vi på «The Planet» og danset.

Vi som bodde i blokkene på Vestli var ganske forskjellige, men vi hadde én ting til felles.

Vi var ikke som dem.

Du og jeg, og dem.

Vi var vår egen gjeng.

Vi lekte til vi måtte hjem.

Sammen var vi samlet.

Hvor er du fra?

Vi er fra Vestli.

Har til og med vårt eget hemmelige tegn.

Ha dere vekk, jævla innvandringer.

Ropte ofte han lokale gamle alkoholikeren.

Men da hadde det bare vært Daniel som kunne stått igjen.

Du og jeg.

Oss mot dem.

Sarah

Da vi skulle flytte, gikk jeg i 6. klasse.

Jeg hadde corn rows, store øreringer og et par arvede miss sixty bukser.

Jeg hørte på Jay Z, Brandy og Destiny's Child.

Kidsa i nabolaget hadde et slags styremøte, i det nesten ferdig nedpakkede rommet mitt.

Vi visste alle hva dette betydde.

Jeg skulle gå fra å være en av oss, til å bli en av dem.

De som bodde i rekkehus.

De som representerte alt vi ikke hadde.

Du vet, de norske familiene som dro på hytta i helgene, de som gikk på ski, og som gikk i like klær og hadde blondt hår.

De familiene som ba deg om å vente på rommet mens de spiste middag.

Selv om vi fortsatt skulle gå på samme skole, og jeg kun skulle flytte 10 minutter bort i gangavstand. Så var dette et faktum. Jeg var ikke lenger en av de i blokka.

***Jeg bodde i den røde blokka,
I første etasje
med en mini hage.***

***Utsikt mot en
fotballbane
og en liten
barnehage***

***Omringet av andre blokker
tett i tett,
vi var ett.***

***Så flytta vi til
et rekkehus.
Blått og svært.
Bort fra det som var nært.***

***Den lå på toppen av en bratt bakke.
Fra den kunne jeg se ned
mot blokkene
vi en gang
var en del av.***

Slik ble det, jeg mistet raskt kontakt med de i blokka. Jeg prøvde å blende inn med barna i rekkehuse-
ne, men jeg følte hele tiden at jeg ikke passet inn. Tror jeg møtte på mitt første kultursjokk. Alt var veldig annerledes blant rekkehusene. De var veldig snille, og prøvde å inkludere meg, men jeg følte meg ikke helt på plass. Avstanden føltes så uendelig stor, selv om vi fortsatt var så nærme.

Når jeg ser tilbake på barndommen min, og skillet mellom å bo i blokk eller i rekkehus så er det en ting som jeg har tenkt på. Det er det at jeg har en utrolig sterk identitet i det å være fra Vestli, og jeg er veldig stolt av å alltid kunne høre til der.

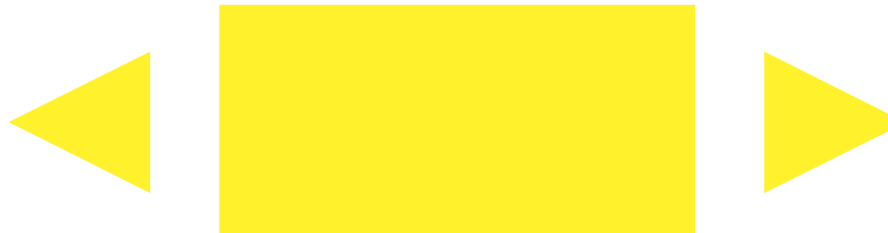
Uansett hvor jeg har bodd, om det har vært i Grimstad, Frogner, Grønland, på Løkka eller Tøyen: Så er jeg først og fremst fra blokka på Vestli. Det er det første stedet jeg følte en tilknytning til. Der jeg fikk mine første venner. Første krangler. Første fester. Første kyss.

Linje 5, Vestlitorget, Stovnersenteret, Tokerud. Dette er steder som alltid vil ha en plass i mitt hjerte. Det er rart når jeg møter folk fra Vestli i dag. Det er som om vi har et sterkt bånd og tilhørighet uten at vi kjenner hverandre. Vi er alle først og fremt fra Vestli, uansett hvor «utlending» vi er.

***Hvor er du fra?
«Jeg er fra Oslo»***

***Jeg mener hvor er du egentlig fra?
«Jeg er fra Groruddalen»***

***Men sånn egentlig er du fra ...?
«Den røde blokka på Vestli, i første etasje
0969, Oslo»***

10

Samir Madad fra Alna er fotograf og ildsjel som jobber som frivillige for flere ungdomsorganisasjoner. Fotografiene hans er sterke og klarer å fange et urbant, levende og mangfoldig Oslo. Han har fotografert alle bidragsyterne på stedet de har vokst opp på og/eller føler seg hjemme i.

Samir

WMO

TrAP (Transcultural Arts Production) er en kunst- og kulturprodusent for, av og i det flerkulturelle Norge. Vi har flere prosjekter, et av disse er «Nøkkel til Byen». Mer om oss finner du på trap.no

KULTURRÅDET
Arts Council
Norway

AKERSHUS
fylkeskommune

Oslo kommune

FRITT ORD

Fra workshop på K1, Tøyen

Nøkkel til byen

er et prosjekt hvor vi ønsker å synliggjøre muligheter innen kunst- og kulturliv for ungdommer. Gjennom samarbeid med aktører i bransjen, skal de unge få prøve seg som kulturarbeidere og bruke sin stemme til å forme fremtidens kulturliv. Første workshop skjer 24. april på Deichman Holmlia. Keen på å være med, eller kjenner du noen som kan være interessert? Ta kontakt med prosjektleder Amina Sahan på e-post: amina@trap.no.

10 undersøkelser:
Utgitt av TrAP, 2019

Redaktør
Namra Saleem

Korrektur
Frida Rusnak
Arun Ghosh

Grafisk Designer
João Doria
Cecilia Costa

Ansvarlig utgiver
Hilde Ghosh Maisey

Trykk
Amedia,
Norge

Opplag
57 500